

Een preek van J.C. Philpot: Het aannemen van Christus Jezus, de Heere

uitgesproken in Stamford op 11 november 1860, overgenomen van www.dewoesteweg.nl

‘Gelijk gij dan Christus Jezus, den Heere, hebt aangenomen, wandelt also in Hem; geworteld en opgebouwd in Hem, en bevestigd in het geloof, gelijkerwijs gij geleerd zijt, overvloedig zijnde in hetzelfde, met dankzegging.’ Kol. 2:6-7

Is er ooit iemand geweest, die de Heere Jezus Christus en Zijn volk liefhad met reine en hemelse toegenegenheid, dan voorzeker was het de Godsmans Paulus, de grote Apostel der Heidenen wiens woorden steeds in onze oren klinken. En deze zijn liefde tot de Heere en Zijn volk was geen kortstondige, voorbijgaande liefde, als gevolg van ene korte aandoening des gevoels, die gelijk die beek, waarbij Job zijn vrienden vergelijkt, met de hitte uitdroogde; maar zij was veeleer ene altijd vloeiende bron, omdat zij haren oorsprong had uit die fontein van levend water, welke de Heere Jezus al Zijn volk inwrocht, en die ‘springt tot in het eeuwige leven.’ (Joh. 4: 14). Zij openbaarde zich derhalve gestadig in duidelijke woorden en daden; in de uitdrukking van het tederste gevoelen tot al de kinderen Gods, en in schier voorbeeldeloze arbeid, lijden en gevaar om Christus' en des Evangelies wil.

Maar vooral was deze liefde brandende in van de apostel ziel, in een opzicht zo bijzonder gekenmerkt door zuivere belangeloosheid, te weten, dat hij liefhad degenen, die hij nooit zag, ja welke namen hem zelfs niet bekend waren, en die hi alleen kende bij geruchte als gelovigen in Christus Jezus; want hij zegt: ‘Want ik wil, dat gij weet, hoe groten strijd ik voor u heb, en voor degenen, die te Laodicea zijn, en zo velen als er mijn aangezicht in het vlees niet hebben gezien. Hoe blinkt genade hier boven natuur! Banden van bloedverwantschap en natuurlijke hartstochten binden ons vaak aan hen, die wij kennen en veellicht dagelijks zien; maar Gods heiligen, als het volk van Christus, lief te hebben zonder hen persoonlijk te kennen, met zulk een liefde is voorzeker iets, dat, een bijzonder hemels en Goddelijk karakter draagt.

Maar Paulus' liefde tot de Colossische gelovigen bracht een machtigen strijd in zijn boezem voort, welke hij wilde, dat zij zouden weten, opdat zij een bewijs zouden hebben van de wezenlijkheid en kracht van zijn toegenegenheid. Het woord ‘strijd’ wil hier letterlijk zeggen: worsteling, wedijvering, en is genomen van de openbare spelen in welke eertijds de mededingers liepen, met elkaar worstelden om ene aardse kroon der overwinning, ten aanschouwen van duizenden. Geestelijk betekent het dus een ernstig worstelen in gebed en smeking tot God; een strijden tegen de aanvechtingen en beschuldigingen van de satan, welke hem de oefening zijner Christelijke liefde wilde roven; een bestrijden van alle dwalingen en dwalenden, die hen mochten zoeken af te brengen van liet geloof van Gods uitverkorenen; een bezorgd zijn, dat zij mochten volmaakt en volkomen staan in al de wil van God (4: 12), en een bevende bevatting, dat zij toch niet in enig kwaad of misslag mochten vervallen. Vooral waren er vier bijzondere weldaden, om welke hij met God worstelde voor hen. 1e. Dat hun harten mochten vertroost worden: want hij wist, dat een hart vol smart en droefheid weinig bekwaam was de satan te weerstaan; dat een neergebogen gemoed en verslagen geest zijn aanklagingen niet kon beantwoorden; en dat een schuldenlast op het geweten elke levende daad van geloof, hoop of liefde zeer nadelig was. Maar hij wist, dat als het God behaagde hun harten te vertroosten met de uitnemende vertroostingens Zijns Evangelies, en zijn liefde in hun ziel uit te storten, dan zouden zij tegen zonde, satan, eigen vlees, wereld, ja zelfs tegen de dood kunnen strijden. Daardoor zouden ze met lijdzaamheid lopen de loopbaan hen voorgesteld, ziende op Jezus; alle strijd zou hun licht vallen, elke vrees des doods zou uit hun gemoed wijken en hen met die vrede van God vervullen, die alle verstand te boven gaat. 2e. Vervolgens bidt hij voor hen, dat zij samengevoegd mochten zijn in de liefde: want hij gevoelde, dat twist en verdeeldheid gelijk de kanker alles goeds in de ziel verteerde. Vereniging is kracht, verdeling is zwakheid. Liefde is in de gemeenten de band der volmaaktheid (Kol. 3: 14); en afgunst, wantrouwen en onenigheid is de verbreking van alle geluk en vrede. Wanneer zij dan, in plaats van samen gevoegd te zijn in de liefde en toegenegenheid in verdeeldheid en twist leefden, zo zou hun ziel met duisterheid jegens God vervuld worden; de satan zou groten zege

behalen; de geest bedroefd, hun eigen consciëntie gewond, hun harten verdeeld, hun gebed verhinderd en hun dankzeggen tot zwijgen gemaakt worden. 3e. Ten derde begeert hij dat zij gezegend werden tot alle rijkdom der volle verzekerdheid des Geestes. Niemand verachte een verlicht verstand in de waarheid Gods. Uit gebrek daaraan blijven velen al hun dagen kinderen, en worden met allen wind der leer omgevoerd. Ene genadige en geheiligde kennis van Gods waarheid is een onwaardeerbare genade. Daarin zijn rijkdommen van onnoemelijke waarde. Ook is er niet alleen een verstand van Gods waarheid, maar 'een zekerheid des verstands;' want gelijk er is ene volle zekerheid van het geloof, en der hoop, alzo is er een volle zekerheid des verstands; ja, nog meer, er zijn rijkdommen der volle zekerheid des verstands, om de Goddelijke waarheid te kennen in de rijkste, liefelijkste, zekerste weg door de kracht en volheid van Goddelijke onderwijzing. 4e. En dit zou tot een vierde zegen leiden, gelijk Paulus bidt tot kennis der verborgenheid van God en de Vader, en van Christus. Ik kan mij thans niet op dit wijde veld begeven, alleen merken wij aan, dat hij voor hen begeert ene bevindelijke kennis in hun zielen, en een heilige erkentenis voor anderen van de verborgenheid van de Drie-enige God, welke hij noemt: 'de verborgenheid Gods, en des Vaders, en van Christus;' waardoor wij verstaan kunnen of de verborgenheid van Vader, Zoon en Heilige Geest; of anders, de verborgenheid van God de Vader, en van Christus als Zijn eniggeboren Zoon. En om hen te doen afzien van alle menselijke, wijsheid als onderwijs in deze Goddelijke verborgenheden, herinnert hij hun, dat in Christus al de schatten van wijsheid en kennis verborgen of opgelegd waren; en dat zij daarom op Hem hadden te zien, om zegen en onderwijs; want omdat God deze oneindige schatten van wijsheid en kennis in Zijn, heerlijke volheid verborgen had, alzo werden zij uit die volheid verrijkt met alle zaligmakende en heiligmakende wijsheid. Ook was dit geen nodeloze aanwijzing, want hij was ijverig over hen met een Goddelijke ijver; en ziende hoe verleiders en dwaalgeesten op hen loerden om hen te misleiden, vreesde hij, dat zij begoocheld zouden worden met beweegredenen, die enen schijn hebben; en was hij met de geest bij hen, schoon met het vlees afwezig, verblijdde hij zich, ziende hun verordening en de vastigheid van hun geloof in Christus. En dit leidde hem tot de vermaning, waarover ik niet weinige woorden heden tot u wens te spreken: 'Gelijk gij dan Christus Jezus, de Heere hebt aangenomen, wandelt alzo in Hem,' enz. Ik zal met Gods hulp en zegen deze woorden u pogen te ontvouwen, en daartoe stilstaan bij:

- I. Het aannemen van Christus Jezus, de Heere;
- II. Het wandelen in Hem, gelijk Hij aangenomen wordt;
- III. Het geworteld en opgebouwd worden in Hem;
- IV. Het bevestigd zijn in het geloof.

I. Vele mensen schijnen ene Godsdienst te hebben zonder Christus; althans voor zoverre wij mogen oordelen, is Hij niet de Alfa en Oméga, het begin en het einde, de hoofdsom en het wezen hunner Godsdienst. Maar zulk ene Godsdienst heeft dan ook wortel noch stam, fundament noch gebouw; en zonder zulken scherp te veroordelen, liggen daar de woorden van onze Heere om te bewijzen, dat ene Christus ledige Godsdienst niet de ware is, die door genade in het hart gewrocht werd, omdat Hij zegt: 'zonder Mij kunt gij niets doen. Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft: alzo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft.' (Joh. 15: 4, 5). De Apostel nu vooronderstelt, dat de Colossers Christus hadden aangenomen; (lat zij ene Godsdienst hadden van welke Christus, als in het hart ontvangen zijnde, wezen en hoofdzaak was. Hij spreekt hen daarom ook niet aan als in een onwedergeboren staat zijnde, of als zulken, die vol twijfel, vrees en ongeloof waren, als onder de wet zijnde, in dienstbaarheid van Sinaï, zonder enige getuigenis of gegronde hoop en overtuiging van hun deelgenootschap aan de Heere van leven en heerlijkheid; maar als die Christus Jezus de Heere hadden aangenomen. Het zal dus wel behoefte zijn te onderzoeken wat het zegt, Christus Jezus de Heere aan te nemen, opdat gij in uw consciëntie verzekering mag hebben, of gij Hem hebt aangenomen of niet; want dit is het grote keerpunt van leven en dood.

De Schrift verklaart van onze gezegende Heere, dat Hij kwam tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Maar zo velen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven, kinderen Gods te worden.' (Joh. 1: 11, 12). Hier maakt de Heilige Geest onderscheid

tussen hen die Christus al en die Hem niet aannemen; deze ten leven, genen ten dode; de enen Zijn vrienden, en alzo behouden, de anderen Zijn vijanden, en eeuwig verloren. En dezelfde gezegende Geest zegt ons, hoe en waarom sommigen Hein aannemen in tegenoverstelling van anderen: 'Welke niet uit den bloede, noch, uit het vlees, noch uit de wil des mans, maar uit God geboren zijn.' Welk een groot voorrecht genoten deze, want Hij gaf hun macht om kinderen Gods te worden. Ook laat Hij ons niet in het onzekere, hoe dit geschiedde, want Hij voegt er bij: 'Namelijk, die in Zijn naam geloven.' Hier hebben wij des Geestes eigen getuigenis, dat deze alleen uit God geboren zijn, die Jezus Christus aannemen door het geloof, en bijgevolg heeft niemand enig Schriftuurlijk bewijs van uit God geboren te zijn indien hij Jezus Christus niet aanneemt.

Doch wij moeten het woord aannemen enigszins van naderbij beschouwen. Het zegt natuurlijk, dat Jezus Christus met het hart wordt aangenomen, want daar is Hij de hoop der heerlijkheid. (Gal. 4: 19, Kol. 1: 27). Wanneer Hij daar nu wordt aangenomen zo moet er bijgevolg plaats voor Hem zijn. De zin van deze tekst ligt mijns inziens grotendeels in de woorden, die de Heere Jezus tot de Farizeeën sprak: 'Mijn woord heeft in u geen plaats;' dat is, in hun hart was er geen ruimte voor Jezus Christus. Die plaats was door wat anders ingenomen. De zonde had er plaats; de wereld vond daar rust; het eigen ik had er ruimte; en zonde, en wereld, en eigen ik waren samen de grote hefboom om Christus buiten het hart te sluiten. Dit zien wij steeds bij hen, in welker hart de gezegende Geest niet krachtadig werkt. Hoogmoed, vooroordeel, vijandschap, ongeloof, wantrouwen, eigengerechtigheid, wereldliefde, deze allen zijn als zo vele hinderpalen en beletselen, zodat er geen plaats in hun harten is voor Christus en Zijn Evangelie. Hij moet dus komen en voor Zichzelf plaats bereiden, opdat Hij inkomt en daar woning maakt. Dit was het werk waartoe Johannes de Doper gezonden was, als een zinnebeeld van de Wet: 'Bereidt de weg des Heeren, maakt recht in de wildernis ene baan voor onze God!' (Jes. 40: 3). En de zekere vrucht van plaatsbereiding voor Christus, is alle indringers buiten te keren.

Dit wordt ons duidelijk gemaakt in de gelijkenis van de sterk gewapende, van wie wij lezen, dat hij zijn hof, dat is zijn kasteel, wel bewaart, en dan is alles in rust en vrede. Zo lang nu als hij zijn hof bewaart, is er geen plaats voor een andere eigenaar, heer en meester, want hij is zo sterk van nature, en daarenboven zozeer met heirlegers omringd, en het hof zelf begeert zozeer zijn dienst, dat niemand hem zijn bezitting kan roven, tenzij die sterker is dan hij. Doch zulk een wordt er toch gevonden; want de sterkere dan hij is, Jezus, die over hem komt en hem overwint, en dan neemt Deze al zijn wapenrusting, daar hij op vertrouwde, en deelt zijn roof uit Dit is ene geestelijke voorstelling van de satan, welke die sterk gewapende is, en van het paleis, dat is het hart van de mens, en van Christus die sterker is dan hij; en van de weg in welke de gezegende Heere de satan overwint en bezit neemt van de ziel van de zondaar. U gevoelt dat het mij voornamelijk te doen is om te tonen dat aler wij Christus kunnen ontvangen in het hart, er plaats voor Hem gemaakt moet worden. dat door de kracht van Gods genade geschiedt, omdat zonde en satan te sterk zijn om door iets anders te worden overwonnen. De meest gewone weg tot die plaatsbereiding voor Christus, is door scherpe overtuigingen, benauwende verzoeking en ontroerende beschouwingen van de majesteit en reinheid van God; want door zulke handelingen in ons geweten leren wij bij bevinding onze ellendige zondigheid kennen. Dit alles werkt de gezegende Geest, en door deze worden de hoogmoed, eigengerechtigheid, vooroordeel, vijandschap, tegenstand en alle beletselen voor het Evangelie onder Zijn Goddelijke invloeden verbroken, gelijk door zijn blindheid en hardheid van oor en hart voor de stem van de waarheid. Nu staat het niet in twijfel, hetzij wij ons al dan niet naar de Heere willen keren, en de weg van de zonde al dan niet zullen verlaten, want Hij maakt ons 'gewillig op de dag Zijner heirkraft', en legt Zijn hand op een verborgen wijze aan het hart. Gelijk wij in het Hooglied lezen, dat de Heere Zijn hand aan het gat van de deur stelde, alzo legt de Heere, door de verborgen kracht en invloeden Zijner genade, Zijn hand aan het hart; en door de verborgen bewegingen Zijns Geestes in en aan de consciëntie, verwekt Hij niet slechts een besef van der zielen. bederf en ellende, maar ook ontsteekt Hij door diezelfde Geest als Hij genaden en gebeden uitgestort, begeerten, zuchten, een roepen en kermen, uitgaan en verlangen naar genade, vrede, en vergeving. In deze weg maakt de Heere Zijn volk willig om

Hem aan te nemen; want niet alleen overtuigt Hij ze van hun zondige en ellendige staat, maar ook ontdekt Hij op ene verborgen wijze, zoveel van Zijn gepastheid, lieflijkheid, zaligheid, genade, en heerlijkheid, dat het hart Hem gewillig plaats gunt, en niets zo vreselijk schijnt als buiten de openbaring van Zijn bloed en liefde te leven en te sterven. Hoe lang of kort dit werk ook mag duren - en soms is dit voorbereidend werk zeer kort - altijd is het krachtig. De stokbewaarder te Filippi werd spoedig opgewekt, eerst uit een staat van onwedergeboorte en dood, en toen uit de allerdiepste staat van wanhoop; want met de aardbeving, die de wanden der gevangenis deed schudden, werd zijn hart verbroken en hij beefde, voor de toekomstige toorn; en dezelfde kracht waardoor al de deuren geopend en de banden en boeien der gevangenen los werden, werd zijn zielsdenr ontsloten voor een vloed van overtuigingen, en de banden van zijn natuurstaal werden ontbonden. God zegende, het woord des Apostels: 'doe uzelf geen kwaad;' en het had zulk ene kracht aan zijn ziel, dat hij insprong en bevende en in wanhoop neerviel voor Paulus en Silas, met, de uitroep: Wat moet ik doen om zalig te worden? Doch wanneer Christus hem voorgesteld werd door de prediking van de Apostel, en de Heilige Geest de getuigenis zegende, nam hij Christus aan met zijn hart, en verblijdde zich in ene volle en vrije zaligheid. Zo ook met de tollenaar. Hij ging in de tempel als een ellendig, schuldig, zelfveroordeeld zondaar tot God om genade roepende. God hoorde zijn gebed, en openbaarde hem zaligheid door gerechtigheid; daar en, toen nam Hij Christus aan, want Hij ging gerechtvaardigd naar zijn huis. Eveneens met de verloren zoon. Hij kwam als een zelfveroordeeld en van zichzelf walgend zondaar tot zijns vaders huis. De vader viel hem om de hals en kuste hem, en openbaarde een besef Zijner vergevende liefde aan zijn ziel, schier voordat de woorden uit zijn hart en mond kwamen, dat hij niet waardig was zijn zoon genaamd te worden. Doch niet altijd gebeurt het zo. Meestentijds leidt, de Heere Zijn volk in onderscheiden benauwde wegen, in voorzienigheid en genade, voor dat Hij Christus aan hun zielen hekend maakt, opdat, zij Hem in hun harten omhelzen als de Zoon des Vaders, in waarheid en liefde.

Nu komen wij tot de weg in welke Christus wordt aangenomen. Aler wij Christus aannemen met het hart, moeten wij weten wie en wat Hij is, Hij moet door het geloof aanschouwd worden; want, tenzij wij Hem erkennen als gepast voor onze behoeften, begeerlijk te kennen, te betrouwen en te beminnen, hoe zullen wij naar Zijn komst in het hart verlangen?

1 Een eerste behoefte is, dat onze verstandsogen verlicht worden. En dit geeft God genadig. Een lichtstraal valt op ene Schriftplaats, welke van Christus spreekt, en stelt Hem het oog des geloofs voor, hetwelk licht ziet in Gods licht, en als in een spiegel de schoonheid, zaligheid, genade en gepastheid van Jezus aanschouwt. Deze alle zijn in de Schrift ontdekt, want zij getuigt van Hem; zolang het deksel der duisternis op het hart ligt, kunnen wij deze getuigenis verstaan noch bevatten. Zijn eeuwig Zoonschap, Zijn heerlijke Godheid, Zijn, lijdende mensheid, stervende liefde, verzoenend bloed, rechtvaardigende gerechtigheid, zegepralende genade, alle schijnen helder in het woord der waarheid, maar zij worden niet recht gezien tenzij bij het licht van Boven. Maar wanneer hemels licht het verstand bestraalt, dan wordt het verlicht om de heerlijkheid Gods te zien in het aangezicht van Jezus Christus. Dit is ook de taal van de apostel: 'God, die gezegd heeft, dat het licht zonde schijnen uit de duisternis ' heeft in onze harten geschenen, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods, in het aangezicht van Jezus Christus.' (2 Kor. 5: 6). Zo bidt hij ook voor de Efeziërs, dat 'de God van onze Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, hun mocht geven de Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis, namelijk verlichte ogen des verstands.' (Ef. 1: 17, 11). Johannes getuigt mee: 'Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, ene heerlijkheid als des enig geborene van de Vader, vol van genade en waarheid.' (Joh. 1: 14). Waar nu dit verlicht verstand gewrocht is, en de genade en heerlijkheid van Christus worden gezien, daar wordt Christus met het verstand aangenomen.

2. Wij gaan verder. Het geweten maakt God oprecht in Zijn vrees, in welke Hij werkt door Zijn Heilige Geest, en maakt ze teer en boetvaardig, eenvoudig en oprecht. Nu, wanneer er Goddelijk licht, in het verstand daalt tot aanschouwing van de schoonheid, heerlijkheid en gepastheid van Christus, dan is het geweten bereid om Hem aan te nemen in Zijn bloed en gerechtigheid, als enigste balsem voor haar schuld en schaamte; het enigste geneesmiddel

voor een verwonden geest; de enigste hoop der zaligheid van onder ene verbroken wet en des eeuwige toorn Gods. Trouwens, wij moeten altijd bedenken, dat hetzelfde licht dat zonde ontdekt, ook de toorn Gods over ene geschonden wet aan het geweten vertoont; en dit baart schuld, slavernij en vrees, van welke geen verlossing mogelijk is buiten de toepassing en verzoenend bloed.

3. Er is ook een aannemen van Christus met het hart. Het hart moet zowel als het geweten teer gemaakt zijn. Hierop sloeg de Heere bijzonder Zijn aandacht in Josia, (9, Kon. 22: 19). 'Omdat uw hart teer was.' Van nature is liet hart hard en verstokt, hetgeen de Schrift een stenen hart noemt. Dit stenen hart, lezen wij, neemt God door Zijn Geest uit het vlees weg, en geeft een vlezend hart, hetwelk het nieuwe hart en de nieuwe geest is. (Efeze 3: 2-6). Hij maakt het hart zacht, gelijk Job spreekt (23: 16); en ook is er geen groter zegen, want het is dat verbroken en verslagen hart, hetwelk God niet veracht (Ps. 51: 18); maar waarop Hij neerziet en woning bij maakt. (Jes. 57: 15). Als het hart dan teer en boetvaardig is, zo wordt Hij in hetzelfde omhelsd, want Hij woont daar door het geloof. (Efeze 3: 17).

4. Doch komende in het hart, maakt Hij Zich ook plaats in de genegenheden, dat is, de geestelijke hartsuitgangen worden door de kracht Zijner genade uitgehaald en getrokken tot Hem, zoals Hij zit aan de rechterhand Gods; hetwelk de apostel met andere woorden zegt: 'Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn.' (Kol. 3: 2).

En nu, hebt gij Christus op ene of op deze vierderlei wijze aangenomen? Want zij gaan gewoonlijk zo niet altijd samen. Beschouwt, ze afzonderlijk, en vergelijk uw bevinding bij dit viervoudige werk des Geestes Gods. Hebt gij met het oog van het geloof de schoonheid en zegen, bloed en gerechtigheid van Christus aanschouwd? De Godheid en mensheid, genade en heerlijkheid, gepastheid en beminnelijkheid van de dierbare Jezus omhelsd? Heeft uw consciëntie beantwoord, wat gij met het geloofsoog zaagt, en gevoelde gij barmhartigheid en liefde en bloed toegepast tot heling der wonden, en reiniging van vuile, schuldige, dode werken, om de levende God te dienen? Of weet gij van een vertederd, vermurwd of week hart, waardoor Christus in het binnenste van het hart plaats kreeg door het geloof? En kent gij de tijd, hoe kort dan ook van duur, dat Christus in uw genegenheden verhoogd werd, om Hem vurig lief te hebben uit een rein hart? Niemand zal alzo Christus aannemen, tenzij Hij door de kracht Gods nabij gebracht zij; Hij moet van uw ziel ontdekt zijn als de waarachtige, eigen en eniggeboren Zoon van God, opdat Hij u alzo Gods gift worde, met de betuiging: 'God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave.' Dit genoot Paulus, waardoor Hij betuigde: 'Wanneer het Gode behaagd heeft, die mij van mijner moeders lijf afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade, Zijn Zoon in mij te openbaren.' (Gal. 1: 14, 16). Deze openbaring van Zijn Zoon in ons moeten wij hebben als een bewijs, dat God ons riep door Zijn genade. En wanneer het Gode behaagt Christus in ons te openbaren, dan nemen wij Hem aan. God brengt Hem nabij, gelijk Hij de rokken van vellen tot Adam en Eva bracht, om hen te kleden, en daarom zegt Hij: 'Ik breng Mijn gerechtigheid nabij.' (Jes. 46: 13). 'Dit is Christus, want Hij is de Heere onze gerechtigheid.' (Jer. 23: 6). Gelijk dus onze gevallen stamouders de rokken van vellen uit Gods hand aannamen ter bedekking, alzo neemt de ziel Christus gerechtigheid aan als ene gave Gods. En wanneer Hij in Zijn bloed en liefde verschijnt over de bergen en heuvelen van al onze zonde en schaamte, ongeloof en wantrouwen, maakt Hij zichzelf plaats in het hart, en neemt daarvan bezit door geloof, hoop en liefde. Hiervan iets bij zoete bevinding te kennen, is te verstaan, wat het zegt Christus Jezus de Heere, aan te nemen.

Doch Wie nemen wij aan in het aannemen van Christus? Wij nemen Hem aan als de Zoon van God in al Zijn gezegende betrekkingen. Wij omhelzen Hem als onze verzoenende Hogepriester, want Zijn bloed wordt ons onuitsprekelijk dierbaar, Zijn gerechtigheid als vrijsprekende van alle dingen, van welke wij niet kunnen gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes. Wij nemen Hem aan als onze onderwijzende Profeet, opdat Hij ons in alle waarheid leidt; maar ook als onze genadige Soeverein, die Zijn vredescepter mag zwaaien over al de vermogens der ziel, en onze Heere en Koning zij. Wij omhelzen hem als onze Zaligmaker van de toekomstige toorn; als onze Middelaar tussen God en mensen; als onze Man, die ons ondertrouwd heeft in eeuwige verbondsliefde, als onze Broeder, in benauwdheid geboren; als onze Vriend, die ten allen tijde liefheeft; als onze. Borg, die onze zonden droeg in Zijn lichaam; als onze

vertegenwoordiger in de hoven van de hemel; en als ons heerlijk Hoofd, van Wie wij allen onderstand ontvangen ter van onze heiliging, en om ons bekwaam te maken voor de erve der heiligen in het licht. Indien gij dan Christus in deze heerlijke bedieningen en verbondsbetrekkingen hebt aangenomen' dan hebt gij Hem omhelsd als 'Christus Jezus, de Heere.' Want als de Heere is Hij uw Heere God, en gij nam Hem dus aan in Zijn Godheid; gij nam Hem aan als mens, wanneer gij Hem als Jezus omhelsde, welke naam Hij als de vlekkeloze mens ontving; en als de Christus, dat is de Gezalfde, de Messias, onthaalde gij Hem; dat is, gij nam Hem aan in Zijn verenigde naturen als Immanuël, God met ons, want, als Godmens is Hij de Christus.

II. Wij komen nu tot de overweging van wat het zegt in Hem te wandelen.

1. Door de kracht der zonde, de listigheid van de satan en de kracht der verzoeking, wijken we vaak ter zijden af van de eenvoudigheid, die in Christus is.

Als het de Heere behaagt Zich enigermate aan de ziel te openbaren, dan wordt de zonde een gevoelige slag; zij kan in de tegenwoordigheid van Jezus haar hoofd niet opheffen. Hij zet Zijn triumerende voeten op haar nek, omdat Hij niet duldt, dat de zonde heerst en regeert in het hart van de gelovige; ook is dat onmogelijk zolang de ziel leeft onder de invloed Zijner genade, naar luid der belofte: 'De zonde zal over u niet heersen: want gij bent niet onder de wet, maar onder de genade.' (Rom. 6: 14). Maar wanneer Hij Zijn genadige tegenwoordigheid onttrekt, dan verlevendigt zich de zonde, die tevoren als dood lag. Zij is gelijk een slang, stijf in de winter, maar verlevendigd door de warme stralen der lente. Alzo, wanneer de zonde wederom uitkomt uit haren doodse staat, en zich opnieuw openbaart in al haar verborgen kracht en vreselijke invloeden, dan komt de ziel in erger verwarring en benauwdheid als ooit tevoren; immers nieuwe schuld volgt op nieuwe zonden, en deze schuld als een duistere en zwarte wolk op het geweten vallende, verbergt en verdonkert alles wat God gedaan heeft in het hart; de kenmerken worden bedolven, de troon der genade wordt beneveld,' de toegang tot God versperd en liet ganse gemoed vervuld met slavernij, twijfel en vrees.

Ook de satan, die zich bij de genadige ontdekking des Heeren voor enen tijd terugtrok, begint wederom zijn verborgen strikken te leggen; nu eens het hart oplazende in hoogmoed, dan wederom de ziel voorhoudende, welk ene goede en gezegende bevinding zij heeft, opdat zij in ijdel vertrouwen en vermetelheid zichzelf zou verhogen en anderen verlagen, zo niet verachten; of ook een verborgen net voor de voet spreidende, waardoor de ziel verstrikt geraakt in enige vuile zonde, of nu eens neerploft van uit haar heerlijke gesteldheid. Gelukt het hem niet op deze wijze, dan zoekt hij veellicht het gemoed te begoochelen met de ene of andere dwaling, of werkt op onze redelijke vermogens, ter opwelling van ongelovige gedachten, influistering van snode Godslasteringen, of de ziel te schudden met de gedachte, dat alles wat zij heeft, getast, gevoeld, geproefd en gesmaakt, bedrog en misleiding was, dat hij zelf daarvan de werkmeester was; en dat wij dus ook schuldig zijn als huichelaars, die spraken van datgene, wat God scheen gedaan te hebben.

Desgelijks begint de vijand, terwijl de ziel onder de zalige onderwijzingen des Heeren was, zeer weinig invloed op haar scheen te hebben, met vernieuwde kracht te werken. De wereldse geest, welke in aller gelovigen binnenste huisvest, ontvlamt zeer spoedig, want zonde en satan zijn altijd bij de hand brandstoffen te garen en in brand te steken. Onder deze rampzalige invloeden beginnen wederom een gehele troep van wereldse gedachten en begeerten het gemoed te bezetten; en wanneer deze enigszins haar vorige kracht gestalte herkrijgen, dan wordt de vereniging en gemeenschap met de Heere van leven en heerlijkheid gestremd, en onmiddellijk volgt inwendige donkerheid, dodigheid, koudheid, hardigheid, onvruchtbaarheid en stomtheid des gemoeds, alle welke droevige kwaden de machten der hel zeer aanmoedigen om haar aanvallen te vernieuwen, en vaak met temeer gevolg.

2. Door deze en verscheidene andere wegen, welke ik nu stilzwijgend voorbijga, wordt de ziel afgetrokken van de eenvoudigheid die in Christus is, en verliest al haar genietingen, geestelijk en hemelsgezindheid; en is derhalve niet meer bekwaam met God te wandelen in zoete gemeenschap, welke zij genoot toen Christus der ziel dierbaar werd. Ik heb dit alles aangestipt, om u te wijzen, hoe de apostel deze zaken in onze tekst voorstelde. Hij zegt: 'Gelijk gij dan Christus Jezus, de Heere, hebt aangenomen, wandelt alzo in Hem.' Hij wil zeggen: wenst gij het

eens genoten leven van het geloof wederom te verwerven; u te verlustigen in die zoete gemeenschap, vroeger ondervonden weer te vernieuwen, die klare bewijzen en heldere getuigenissen, met welke uw ziel eenmaal begunstigd werd? dan moet gij in Christus wandelen, gelijk gij Hem hebt aangenomen. Maar nu komt de vraag: hoe neemt u Hem aan? Was het niet als een schuldig zondaar, schier wanhopende aan het leven, en in uzelf hoop noch hulp vindende; in één woord: nam gij Hem niet aan als een arm, nooddruftig zondaar? Dan moet u al uw dagen wandelen als een arm nooddruftig zondaar, opdat gij immer in Hem wandelt zoals gij Hem aannam. Wat wijsheid, sterkte, gerechtigheid of goedheid van uzelf gaf u ene geestelijke kennis aan Jezus, of bracht Hem in uw hart? Kwam Hij niet tot u op Zijn eigen tijd, in Zijn eigen weg? Was het niet waarheid van Hem, dat Zijn komst was 'als een dauw van de Heere, als druppelen op het kruid, dat naar geen man wacht, noch mensenkinderen verbeidt?' (Micha 5: 6). dan moet gij in Hem wandelen, dat is in vereniging met Hem, in Zijn wegen, bedelingen, onderwijzingen in de ontdekking Zijner vrijmacht; evenals gij Hem hebt aangenomen, zoals ik beschreven heb. Welke eisen stelde gij Hem toen, welke verdiensten bracht u voor Hem? Gij kwam tot Hem, nooddruftig, naakt en onrein; also moet gij, ten opzichte van uzelf, al uw dagen wandelen in vereniging met Hem als de rank met de wijnstok, eenvoudig ontvangende uit Zijn volheid wat Hij te geven heeft. Gij kwam tot Hem met roepen, zuchten, kermen en smeken; gij moet also voortgaan, opdat, gij diezelfde eenvoudigheid, oprechtheid en noodzakelijkheid mag hebben, al de dagen uws levens. Gij kwam tot Hem als een arm zondaar, rechtvaardig ten dode veroordeeld; en wanneer gij Hem omhelsde, nam gij Hem aan als een volle, volkomen, algenoegzame Zaligmaker. Gij moet dan steeds als een arm zondaar wanhopen aan uzelf, rechtvaardig veroordeeld, en alleen van dag tot dag gezaligd door dezelfde genade, welke u in het eerste zaligde. Gij moet dus wandelen uw gehele leven als een arme, nooddruftige, afhangerende van vrije genade, oneindige barmhartigheid, verzoenend bloed, zoals gij voor het eerste de troon der genade naderde, en Christus dierbaar werd aan uw ziel door de kracht van God. Doch hier is de grote moeilijkheid.

Het is gemakkelijk af te bakenen, moeilijk in beoefening te brengen. Het begin van ene reis is zeer gemakkelijk, maar van mijl tot mijl te gaan met wankelende schreden, uitgeputte krachten, slappe geesten en ene afgematte gestalte, zal tot het uiterste het geduld van de stoute reiziger beproeven. Zo is het in de dingen Gods: wanneer Christus voor het eerst dierbaar werd aan het hart, dan is het gemakkelijk te geloven, te hopen en te lieven in de kracht Zijner genade; dan is het niet hard tegen de zonde, eigen vlees en wereld te strijden, of met lijdzaamheid te lopen de loopbaan ons voorgesteld. Maar altijd te wandelen in tegenstand met zonde, eigen ik en de wereld, zowel in des Heeren afwezen als in Zijn nabijheid; steeds te wandelen. op de enge en nauwe weg, wanneer wij Hem door liet geloof niet voor ons zien. gaan; toch te geloven, schoon Hij niet verschijnt; steeds aan te kleven, af te hangen, te zien, te zuchten te roepen en te kermen en te wachten op Zijn verschijning, schoon in en uitwendig met duisternis bezet; ziedaar de zware strijd van het geloof; de voorname worsteling van de christelijke pelgrim; en nochtans bestaat ook in dit moeilijk en beproevend pad liet, wandelen in Christus, zoals wij Hem hebben aangenomen.,

3. Maar God heeft ook zekere wegen en middelen bestemd, waardoor wij in Christus, kunnen wandelen, gelijk wij Hem hebben aangenomen. In liet bijzonder geeft God de gelovigen twee wapens in de hand, te weten het geloof en het gebed.

Het geloof is het grote wapen, hetwelk volstrekt noodzakelijk is om in Christus te wandelen, gelijk wij Hem aannamen, want des Christens gehele weg is een strijd, een leven, een wandel van het geloof. Omdat nu het pad van een Christen. vaak een weg van duisternis is, zo kan hij niet wandelen door te zien, en derhalve is geloof nodig, van welke de grote zaligheid is, te geloven trots rede en zien, en te worstelen in het gezicht van elke moeilijkheid. Daarom zegt de Apostel: 'Wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen.' (2 Kor. 4: 7). Was dit ook niet Abrahams geloof? Sinds vijf en twintig jaar geloofde hij de belofte Gods, dat Sara enen zoon zou hebben, schoon hij elke dag verder scheen van de vervulling van die belofte. Alzo hebben wij door geloof te wandelen, zowel wanneer de weg donker als wanneer hij licht is; zowel voor als tegen de wind; door kwaad gerucht en goed gerucht, door aanklagingen van zonde, satan en geweten; door duizend gevaren in en uitwendig, en tegenover duizend vijanden. Doch hoe

zullen wij in spijt van al deze moeilijkheden, zonder geloof ons aangezicht manmoedig voorwaarts zetten, ziende op het einde, onze hoop en hulp vestigende op de Zoon van God, in de liefelijke overtuiging, dat Hij ons alles in allen. is? Hoe anders zullen wij onszelf verzekeren, dat niettegenstaande al ons veranderen Zijn, liefde niet verandert; dat Hij aan Zijn beloften. getrouw is en blijft, trots al de redeneringen van nature en rede; dat, waar Hij een goed werk begon in onze ziel, Hij dat nooit zal laten varen, maar heerlijk voleindigen; dat Hij ons lief heeft ook als Hij Zijn aangezicht verbergt; dat Hij ons ten goede werkt, ook al schijnen alle dingen tegen ons, en dat er barmhartigheid is in elke beproeving, en zegen bij elke smart? Dit alles te doen en te blijven doen is het werk des geloofs: steeds uit de ziel te wachten, te hopen; steeds te zoeken, te roepen, te bidden, en te geloven aan de trouwe God en Zijn beloften, het ga en er kome wat kan en wil. Ziedaar de strijd en zegenpraal van het geloof.

Het andere wapen is het gebed, hetwelk inderdaad onafscheidelijk met het geloof verbonden is; want alleen het gebed van het geloof overwint. Doch ook bidden baat, wanneer geloof schier geweken schijnt. Daarom, schoon schuld de mond mag sluiten, en de zonden bergen hoog zijn, het hart vervuld is met ongeloof en wantrouwen, ja geheel als overheerst door twijfel en vrees, geeft evenwel nooit op te roepen tot de Heere, te zoeken Zijn aangezicht, en u voor Zijn genadetroon werpende, met Hem te worstelen tot dat het morgenlicht opgaat. Ook is het niet mogelijk in Christus te wandelen, zonder te waken en bidden en smeken, want in deze weg wordt gemeenschap met Hem verkregen en genoten.

4. Maar ik moet u hier ene allernoodzakelijkste waarschuwing geven. Niet slechts moeten wij een volstandig gebruik maken van deze twee wapens, maar ook moeten wij ze helder en onbezoedeld bewaren. En hiervoor bestaat geen beter, geen ander middel, dan de vrees van Gods in een teer geweten Want als die genade des Geestes niet in oefening is, zo vallen wij zeker in die dingen, welke het gemoed verdonkeren, onze bewijzen benevelen, de Geest bedroeven, en om zo te spreken, Christus verhinderen zich aan de ziel te ontdekken. Heb gij nimmer het hoge gewicht ingezien van die woorden des Heeren: 'Die Mij liefheeft, bewaart Mijn woorden, en Mijn Vader zal hem liefhebben, en wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken?' (Joh. 14: 203). Wanneer ik dan, in plaats van Christus woorden te bewaren, en van Hem te leren dat Hij zachtmoedig is en nederig van hart, wandel in hoogmoed, eigengerechtigheid, hebzucht, wereldsgezindheid, en toegeven in de zonde, hoe kan ik verwachten, dat Christus zich aan mijn ziel openbaart? Als ik dingen doe, welke Zijn heilige ziel verafschuwt; indien ik een verbond zoek met zonde, wereld en satan, Zijn gezworen vijanden; wanneer ik elke dag in het vlees ga, of afzwerf van een leven van het geloof en van gebed door een zorgeloze, koude en vleselijke geest, hoe kan ik verwachten dat, Christus Zich aan mijn ziel zal openbaren, en Zijn liefde, bloed en genade aan mijn hart ontdekken? Zo zijn wij dan door elke genadige band gebonden, om in Zijn kracht het vlees te kruisigen tegen de zonde te strijden tot onze laatste snik, tot den bloede toe tegenstaande, de wereld te verlaten uit en inwendig, en voor God te wandelen met ene tedere consciëntie, in nederigheid en Goddelijke vrees hierin juist openbaart zich de moeilijkheid en hebben wij de genade Gods nodig, om in ons te werken en ons te bekrachtigen, opdat wij daardoor moedig zijn in de krijg. O heerlijke genade, die hier onze zaken ontmoet, dat wanneer wij alles doorgebracht hebben en schier buiten hoop en heil zijn, dan neervallende voor de Heere, veroordeeld in onze consciëntie, Hij wederom zal verschijnen gelijk Hij vroeger verscheen en volkomen zal zalig maken. Dit doet ons zo begerig zijn Hem wederom te omhelzen in Zijn liefde en bloed, en altijd in Hem te wandelen, gelijk wij Hem eerst aannamen.

III. Wij komen tot ons derde punt, zijnde de noodzakelijkheid en zaligheid, om geworteld en opgebouwd te zijn in Christus. De Apostel gebruikt twee zinnebeelden, tot opheldering van die bevestiging in Christus, welke de noodzakelijke vrucht is van een wandelen in Hem, zoals Hij werd aangenomen; het eerste is van een diepgewortelde boom, en het andere van een gebouw, in sterkte en schoonheid evenredig aan zijn fondamente. Laat ons daarbij onderscheidenlijk stilstaan en vooreerst wel bij een boom, diep in de aarde geworteld.

1. De wortel is noodzakelijk, niet slechts tot de groei, maar ook tot het staan van de boom in de grond. Hiervan zag ik in de afgelopen lente een treffend voorbeeld. Toen ik na mijn ziekte een wandeling deed in het park, zag ik daar de gevolgen van de storm, die in Maart woedde, in de

menigte bomen die omver gerukt waren. Nimmer zag ik nog zo'n toneel; want de bomen, onder welke sommigen zwaar en groot waren, lagen in allerlei richtingen door elkaar. Doch ene opmerking kon mij niet ontgaan, dat geen der omgewaaide bomen diepe wortel had. Hun scheen de pinwortel te ontbreken, althans was die niet krachtig genoeg hen tegen het geweld der stormen staande te houden, zij waren als er Judas 12 staat: 'ontworteld.' Zo is het met vele belijders der Godsdienst; zij hebben wortelen, of zij schijnen ze te hebben, maar geen pinwortel. Zij hebben, wat wij kunnen noemen lopende vezeltjes, van een verlicht oordeel, waardoor zij de waarheden der genade vasthouden; of enige kleine wortelen van natuurlijke consciëntie en tijdelijke overtuigingen, welke zich in de letter van Gods waarheid uitspreiden; en zo kunnen zij zich uitbreiden als een groene inlandse boom, (Ps. 37: 35). Zulk een, gelijk Bildad zegt, mag sappig zijn voor de zon, en zijn scheuten over zijn hof uitgaan, en zijn wortelen bij de springader ingevlochten worden (Job 8: 16,1 17), en evenwel verstoken zijn van die diepe, sterke en vaste pinwortel, welke in de grond wortelt en zich vastzet in de volheid van de Zoon van God. O, welk een barmhartigheid, wanneer onze Godsdienst zulk enen wortel mag hebben, die stand houdt in de storm; want gelijk de orkaan de bomen in het park omver wierp, alzo zal de orkaan van Gods toorn de bomen der belijdenis omver werpen, welke wortelen in de uiterlijke waarheid vast waren, doch de geestelijke en bevindelijke vastigheid in de Persoon, liet bloed en werk van de geliefde zoon van God misten.

Doch wij kunnen verder opmerken, dat de wortel niet alleen de boom vasthoudt in de grond, maar ook de voorname bron is van zijn wasdom, als het kanaal van meedeling tussen de stam en de aarde, zodat de boom zowel wordt gevoed door de wortel, als dat hij vast blijft in zijn plaats. Evenzo is het met de wortel in de ziel van een christen. 'Want de wortel der zaak is in mij gevonden,' zegt Job (19: 28). Dit is de voorname hoofdwortel, van welke ik zo even sprak, die niet slechts de boom der ziel vast doet zijn in de waarheid, maar hem ook levende groei en vruchtbaarheid meedeelt uit de volheid van Christus. Er is ene natuurlijke verwantschap tussen de wortel en de aarde, want zij zijn gemaakt voren gepast bij elkaar; en het gevolg is, dat, hoe dieper en vetter de aarde is, des te vaster en dieper zal de wortel zich daarin wroeten, en naar alle zijden uitbreiden. Een dergelijk verwantschap is er tussen een gelovige ziel en de gezegende Heere, want gelijk een boom zich diep wortelt om vast te staan in en groeikracht te trekken uit de grond, opdat tak en blad, bloem en vrucht ten goede gedijen, alzo een gelovig hart, gevoelende de gepastheid die er in Jezus is tegenover alle behoeften, wortelt al dieper en dieper in Hem, om al meer en meer uit Zijn volheid genade voor genade te ontvangen. Een edele boom geeft een aangenaam gezicht; en naar de kracht des booms kunnen wij oordelen de geschiktheid des gronds, want alleen in ene goede en diepe aarde kan zulk een boom groeien. Maar ziet op de bomen der gerechtigheid, de planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde. Welk ene diepte en vettigheid is er in de hemelse aarde, in welke zij geplant zijn! Beschouwt de waarheid, wezenlijkheid en eeuwig Zoonschap, de heerlijke Godheid van Jezus. en beschouwt, die heerlijke Godheid in vereniging met Zijn lijdende mensheid! Welk een grond is daar! Welk een plaats voor duizend en duizend edele bomen! Wat diepte om daarin te wortelen! Welk ene vruchtbaarheid om hen te bekleden met groen, en te beladen met vrucht! De meest vruchtbare aarde in de natuur zou droog kunnen worden, maar deze is onuitputtelijk. Trouwens, kan de Godheid verminderen? Is niet haar natuur oneindig te zijn? En wanneer wij beschouwen wat onze Heere nu is aan de rechterhand Gods, o welk een volkomen en algenoegzame Zaligmaker is Hij voor de ziel, om zich op Hem neer te leggen! Hoe dieper en wijder ook de boom zijn wortelen in de aarde uitspreidt, des te meer groeikracht trekt hij tot zich; alzo niet een gelovig hart. Hoe meer Christus door het geloof wordt aangegrepen, des te meer wortelt de ziel in Hem; en hoe vaster zij Hem aankleeft, en hoe dieper zij in Hem wortelt, des te vaster zal hij staan, en des te meer hemelse vruchtbaarheid trekt zij uit Zijn volheid. Dit is 'geworteld te zijn in Christus.' In het begin van mijn preek sprak ik van personen, die ene Godsdienst hebben zonder Christus. Nu deze Godsdienst - als zij die naam waardig is, - is gelijk een boom geplant in ondiepe aarde, waar niets is dan zand en steen en rotsen, hetwelk onze Heere noemt: 'geen diepte van aarde.' Uw Godsdienst moet altijd een oppervlakkige, bedrieglijke en verderfelijke Godsdienst zijn, wanneer zij niet in Christus wortelt, want dan moet zij in het eigen ik wortelen. Maar als zij geplant is en wortelt in Christus, daar is zulk een

algenoegzaamheid, gepastheid en heerlijke gepastheid in Hem, in welke onze ziel diep mag wortelen, niet slechts voor de tijd, maar ook voor de eeuwigheid; want zulk een geloof zal nooit worden bedrogen, zulk ene liefde nooit verkoelen, zulk ene hoop nooit worden beschaamd.

2. Maar ook is er een 'opgebouwd zijn in Hem'. Daar verwisselt de Apostel het zinnebeeld, en neemt dat van een huis. Boe kan een huis staan, dat niet gebouwd is op een sterk en stevig fundament? Enige tijd geleden toonde een heer mij, een huis in Stamford, in hetwelk hij vele jaren gewoond had, van hetwelk een gedeelte van de voormuur gebouwd was op de grond, zonder enig goed fundament. Hetzij uit onkunde, hetzij uit zorgeloosheid, had de bouwmeester het nagelaten. En zei hij, hoe wonder, dat het huis niet is ingevallen en ik onder zijn puin bedolven ben. Is dit niet een zinnebeeld van vele bouwmeesters en huizen in het Godsdienstige? In plaats van te bouwen op het fundament, hetwelk God zelf gelegd heeft, bouwen zij op zichzelf; en hoe fraai zulk een huis ook mag schijnen, niet gebouwd zijnde op de Rots, zal het met een groot gekraak eenmaal ineens storten en zijn ellendige bewoners begraven onder deszelfs puin. Zal ons gebouw voor de eeuwigheid staan, dan moeten wij gebouwd zijn op de Rots der eeuwen. God heeft in Zion ten fundament gelegd een steen, een beproefde, een kostelijke hoeksteen, een zeker en vast fundament (Jes. 28: 16): en op dat fundament moeten wij bouwen, zullen wij voor de eeuwigheid bestaan. Gij moet wel bedenken bij een gebouw, bijzonder als het duurzaam zal zijn, dat het fundament het belangrijkste gedeelte daarvan is. Als dat vast en goed is, dan kan het bovenste gedeelte gedragen worden; maar wanneer het fundament gebrekkig is, zo is de val des te zekerder 'naarmate het gebouw groter is. Op ene vaste rots kunt gij zonder vrees een verheven en schoon bovengebouw timmeren; maar geen sierlijkheid des gebouws zal voor de val bewaren, wanneer moeras ten fundament moet dienen. Alzo is het met Christus en de ziel; Hij is de Rots, en de ziel die op Hem steunt, staat vast voor de eeuwigheid. Wanneer Hij dan der ziel bekend gemaakt is, zo wordt Hij de grond van al haar zaligheid en heiligmaking; en op dit fundament verheft zich een gebouw, hetwelk de Apostel zegt te zijn: 'opgebouwd in Hem'. Dit gebouw bestaat in de genade des Geestes, zoals liefde, lijdzaamheid, nederigheid, ootmoed, gebed en die geestelijk gezindheid, welke is leven en vrede. Zo is er overeenstemming tussen het fundament en liet gebouw, want dezelfde Geest, die het fundament lag in het hart door de ontdekking van Christus, sticht het gebouw door de meedeling van Zijn Hemelse genade. Deze zijn het 'goud, zilver en kostelijke stenen,' van welke de Apostel spreekt als gebouwd op het fundament Jezus Christus. (1 Kor. 3: 12). Door een wandelen dus in Christus, dat is gemeenschap met Hem te hebben, gelijk Hij eerst werd aangenomen, dat is een opgebouwd worden in Hem; want gelijk het aannemen van Hem het fundament legt, alzo vormt het opgebouwd worden in Hem het gebouw. O, welk ene genade, geworteld te zijn in Christus door een levend geloof, om te zijn een boom der gerechtigheid, opwassende op en in Hem als het enige fundament, dat God in Zion gelegd heeft; en aldus gemaakt en geopenbaard als een tempel des Heilige Geest, in welke God woont. (1 Kor. 4: 19; 2 Kor. 6: 16). Is er dus geen reden te zeggen: ziet wel toe op uw Godsdienst? Onderzoekt de wortel, omgraaft de boom, en ziet of uw Godsdienst geworteld is, door de kracht Gods, in de volheid van Zijn geliefde zoon. Onderzoekt ook wel het fundament, met wegdoen van alle losse aarde, en beziet of uw huis op de Rots gebouwd is. Heeft God zelf het fundament gelegd? Deze zijn gewichtige vragen. God zelf bekwame ons, daarop een recht antwoord te geven.

IV. Ons laatste punt is nauw met het voorgaande verbonden; bij hetwelk ik slechts kort kan stilstaan. Het is 'bevestigd te zijn in het geloof, gelijkerwijs gij geleerd bent, overvloedig zijnde in hetzelfde met dankzegging.'

Er zijn, die op en neer geslingerd worden met elke wind van leer, en nimmer iets kenden van de kracht der waarheid aan hun eigen hart. Zij schijnen nauwelijks te weten, of wij zalig worden door genade of door werken: of het geloof ene gave Gods is, of in de kracht van het schepsel bestaat. Anderen, wier oordeel omtrent deze dingen helder is, schoon hun ontbreekt een bewijs van deel aan Christus, verzekering of ene gegronde hoop op hun eigen persoonlijke zaligheid, schijnen geen wezenlijke, grondige getuigenis te hebben, dat God een werk der genade in hun harten wrocht. Ik zeg niet, dat zulken niet het leven Gods in hun ziel hebben, want wie weet hoe velen van degenen, die God vrezden. lange tijd in het onzekere verkeren; doch hoe kunnen zulke

bevestigd worden in het geloof? Maar buiten deze bijzondere zake, zeggen wij, dat ene Godsdienst zonder Christus altijd vol twijfelingen, onzekerheid en gissingen zijn. Inderdaad, verzekerd te zijn van onze staat wordt van zulken als vermetelheid of misleiding veroordeeld. Maar hoe zal een mens een blik kunnen slaan op de vreselijke wezenlijkheden van een sterfbed, in de ernstige vooruitzichten van een nimmer eindigende eeuwigheid, en dan nog ten enenmaal onzeker zijn of God iets door Zijn genade aan zijn ziel deed? In zulk een plechtig oogenblik zal het niet genoeg zijn slechts te hopen, zonder een vasten grond der hoop te hebben, zonder enig bewijs of klare getuigenis ter voldoening van ons gemoed, dat God Zijn genade aan ons verheerlijkte. Ik zeg niet, dat menig kind van God her en derwaarts geslingerd kan worden door menigerlei twijfel en vrees; want zijn kenmerken zijn vaak bewolkt, zijn gemoed duister' en de vertrooster, die zijn ziel kan troosten, ver van Hem. Doch gewoonlijk wordt hij niet lang op deze ellendige plek gelaten. De Heere komt met ene liefelijke belofte om zijn ziel te bemoedigen en te troosten, of bekwaamt hen genadig, om terug te zien op bevindingen en ontdekkingen voorheen hem gedaan. Doch zal een Christen voor God wandelen in het licht Zijns aangezichts, dan moet het zijn door 'geworteld en opgebouwd te zijn in Christus,' en dit zal hem bevestigen in het 'geloof.' O, welk een onwaardeerbare genade is het voor een mens, voor zichzelf de waarheid te kennen door Goddelijke onderwijzing, en Zijn getuigenis toegepast te hebben aan zijn hart door genadige invloeden en Hemelse kracht, om voor zichzelf te weten wat zaligheid is wanneer zij komt; en bovenal ene zoete overtuiging te hebben, dat deze zaligheid zijn hart bereikt heeft. Dan weet hij waar heen te gaan in het uur der benauwdheid, tot wien hij zich heeft te wenden, wanneer verdrukking en angst, over zijn huis komt, of krankheid en zwakheid zijn tabernakel doet schudden. Hij is geen vreemdeling van de troon der genade, noch van het verbond, dat in alles wel geordineerd en vast is. Maar uit de volheid van Christus zal hem toegevoegd worden, zulke genade en kracht, als hij ter ondersteuning in het uur der beproeving behoeft. Door deze genadige bedelingen aan zijn ziel wordt ene gelovige bevestigd in het geloof. Ja, de stormen welke hij doorgaat, zullen hem alleen bekrachtigen, Christus temeer vast te klemmen, en dus meer bevestigd te worden in het geloof. Gelijk dezelfde wind, die de populier omver werpt, de eik te vaster in de aarde maakt, alzo zal de storm, die de oppervlakkige belijder ontwortelt, een kind van God te vaster doen worden in het geloof van het evangelie. Want schoon hij sommige zijner bladeren mag verliezen, of de uiterste dode einden der takken afgebroken worden. de storm ontwortelt zijn geloof niet, maar zal het veeleer versterken. In deze stormen leert hij meer van zijn eigen zwakheid en van Christus kracht; van eigen ellende en van Christus genade; van eigen zondigheid en van overvloedige genade; van eigen armoede en Christus rijkdom; van eigen verdienste der hel en van zijn genaderecht op de Hemel. Zo wordt hij bevestigd in het geloof; want dezelfde Geest die het genadewerk begon, zal het voortzetten, de schets volmaken, en het beeld van Christus in dieper trekken op zijn hart graveren, en hem meer en meer bevindelijk de waarheid doen kennen, gelijk die in Jezus is.

De laatste vrucht hiermee verbonden., is in hetzelfde overvloedig 'te zijn met dankzegging. Doch tijd en kracht zijn zo ver reeds, dat ik niet meer bij dit gedeelte kan vertoeven; alleen noem ik slechts, dat het de rijkste barmhartigheid en volkomenste vreugde bevat; want buiten de Hemel kan er niet zo heilige en gelukzalige bezigheid zijn, dan overvloedig te zijn in geloof, en hoop en liefde, en in de beoefening van deze Hemelse genade; en hier beneden vervuld te zijn met dankzeggingen tot de God van alle genade, en alzo Zijn heiligen naam te loven en te prijzen, en Hem te kronen als de Heere van alles.

Amen.